

La capsa
de la
Blau

V

et aquí que una vegada hi havia una bebè petitona, bonica i forta que es deia Blau. Quan va néixer, li va semblar que tot era preciós. Es podria dir que ho tenia tot: un papa, una mama que la cuidava amb molt d'amor i un germanet que, com que estava acostumat a jugar com un nen, a vegades era una mica massa afectuós, l'abraçava fort i la convidava a jugar com si ja fos una nena. La Blau era una bebè guapíssima, tan bonica com la cirereta d'un pastís, i rebia les atencions de tothom. Es deia a ella mateixa: «Això és vida i m'encanta ser aquí...». I és que va descobrir què era l'amor!

La Blau anava aprenent a reconèixer les cares, les olors i les veus del pare, de la mare i del germanet. En canvi, aprendre-ho de les altres persones encara era molt complicat per a ella.

Li agradava molt escoltar la veu de la mare, i també la música que posaven a casa. Tot i així, a mesura que la Blau va anar creixent, a vegades a casa el papa i la mama parlaven massa fort, i des del bressol sentia sorolls i coses estranyes que, és clar, una bebè com ella no podia entendre. Això passava algunes vegades, i la Blau no ho comprenia i pensava: «Què hi farem, el món deu ser així...». Però estava confosa, i va descobrir per primera vegada la por.

La Blau tenia dos anys i cada dia s'assemblava més al seu germanet: jugaven molt, i tot i que alguns cops es queixava perquè s'esverava massa, se l'estimava moltíssim. La Blau es va començar a preocupar perquè el papa i la mama cada vegada parlaven més fort, i reien cada vegada menys.

Com que era petitona, amb prou feines podia parlar i demanar que li expliquessin què passava. Per a ella tot era molt estrany, i això ja la molestava una mica. Començava a descobrir la ràbia. Sí, era el mateix que sentien el papa i la mama, l'un per l'altre.

La Blau va començar a fer amics fora de la família, al barri i a l'escola. Però a casa les coses no anaven bé, perquè veia que la ràbia, que sobretot tenia el papa, era molt i molt gran. Tan gran que un dia li va sortir del cor i se li'n va anar a les mans i a la boca; i a la mare li va dir i li va fer coses molt dolentes. La Blau va descobrir una cosa terrible, que no sabia com dir-ne, perquè era més gran que estar molt empipat. La Blau en va dir *ràbia explosiva*.

«Després d'això, què més vindrà?», es preguntava quan estava a punt d'adormir-se. El que la molestava més era que la ràbia explosiva podia aparèixer en qualsevol moment: li costava estudiar, dormir i relaxar-se, estava nerviosa, i tota l'estona pensava que passaria alguna cosa terrible. Es va adonar que no solament ella s'ho estava passant malament, sinó que també patien el seu germà i la seva mare. Tenia moltíssimes ganes que la ràbia explosiva deixés tranquil el seu pare, però no sabia com fer-ho. També volia protegir i cuidar la seva mare perquè no patís, i volia ajudar el seu germanet i dir-li que no s'espantés, que era millor que pensés només en el partit de futbol que tenia pendent. La Blau volia saber per què hi havia gent tan destructiva i que podia dir coses que feien tant de mal a les altres persones.

Una nit, mentre intentava adormir-se, es va parar a pensar en aquella pregunta. I és clar, no podia dormir tranquil·la tampoc... Finalment, però, es va adormir, i va començar a somiar que hi havia dos mags que semblaven dos grans llums de

Nadal. Els mags es van asseure al costat de la Blau i, en veu molt baixa, un d'ells li va dir: «Ja sé què et passa, i també sé el que t'agradaria saber: a vegades els infants creuen que tot el que passa a casa és culpa seva, però no és així; ni tu ni el teu germà no en sou gens responsables, d'això. Quan la gent gran no és forta, deixen que la ràbia explosiva els atrapi de seguida».

I la Blau li va preguntar: «Com és que sabeu que em sento culpable que els meus pares pateixin?». «Perquè gairebé tots els nens i les nenes del món se senten malament quan veuen que el pare i la mare es barallen, i aleshores prefereixen pensar que és culpa seva». L'altre mag va dir: «També sabem que tots els nens i les nenes del món tenen a dins del cor una capseta amb tres claus, que és on guarden els records: els tristos, els de la por i els de quan van sentir ràbia. Quan arribi el moment, l'obriràs, perquè aquesta capsula no et torni a molestar. A la meua bola de vidre, hi veig que hi ha alguna cosa bona per a tu. No sé exactament què és, però serà bona per a tu.»

Quan es va despertar, la Blau va veure que la mare no hi era... i primer es va espantar molt. Però, després, el que la va sorprendre va ser que la mare havia anat a buscar ajuda. Sí, havia anat a parlar amb algú sobre els problemes de casa. No ho havia fet mai abans. No era fàcil per a la Blau veure els pares infeliços, però ara s'adonava que, tot i que el pare també feia coses bones per a la família, feia molt mal fet de deixar-se atrapar per la ràbia explosiva, i és que ell era l'únic responsable de controlar-la. Mentrestant, ella es va quedar pensant en la capseta que guardava dins el cor, una capseta que creia que no tenia ningú més. Era com si fos l'única al món, i per això va esperar que arribés un bon moment per obrir-la.

